

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko X. B.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 maja 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1140 (jeden tysiąc sto czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel przytoczonych, przewidzianych w tym przepisie, wymagań, może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi. Brak jest jednak wystarczających podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na tę przesłankę zobowiązuje go do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/0; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09; z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, ni publ.). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi bowiem wówczas, gdy z samej jej treści wynika

w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędną jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu.

W świetle twierdzeń wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, oczywista zasadność skargi wynika z niedostrzeżenia przez Sąd drugiej instancji, że przed Sądem pierwszej instancji doszło do pozbawienia skarżącej możliwości obrony jej praw. Do dokonania takiej oceny brak jest jednak wystarczających podstaw. W wezwaniu na rozprawę wyznaczoną na dzień 13 października 2014 r. skierowanym do skarżącej podano, że należy się stawić w sądzie o wskazanej w wezwaniu godzinie „gdzie będzie Pani przesłuchiwana w charakterze strony”. Była to wystarczająca informacja o celu rozprawy i skarżąca, nie stawiając się, podjęła ryzyko, że nie będzie przesłuchana, a więc nie przedstawi Sądowi swoich racji. Nie można też pominąć, że w toku tej rozprawy skarżąca była reprezentowana przez pełnomocnika - adwokata. Pominięcie natomiast przez Sąd pierwszej instancji wniosków dowodowych skarżącej jako spóźnionych oceniać należało w płaszczyźnie uchybień procesowych mogących mieć wpływ na wynik sprawy a nie jako pozbawienie strony możliwości obrony jej praw. Zwrócić też należy uwagę, że zarzuty procesowe skargi kasacyjnej eksponując wątek nieważności postępowania przez sądem pierwszej instancji nie obejmują tych przepisów, których zastosowanie/niezastosowanie przez Sąd drugiej instancji skutkowało oddaleniem apelacji skarżącej.

Wobec niestwierdzenia wystąpienia wskazywanej przez skarżącą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 398²¹ k.p.c. i § 2 pkt 3 oraz § 8 ust. 1 pkt 2 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

jw

l.n